

கூற்றுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் குறிஞ்சிப்பாட்டு - ஓர் ஆய்வு

அ. கீதா அ. *

அ¹ தமிழாய்வுத் துறை, பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சி-620017, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Kurinji Songs Based on Propositional Theory

A. Geetha a, *

^a Department of Tamil, Bishop Heber college, Trichy-620017, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

geethasurya1795@gmail.com

Received: 05-08-2022

Revised: 03-10-2022

Accepted: 18-10-2022

Published: 08-12-2022

ABSTRACT

In Kurinji songs the meaning of proposition, properties of words, the stage at which language works are explained in detail. The strategies for setting up the narration, the nature of the narration in the internal literature, the narrators in love making, and the narrators in the chastity period have been explained and narrated well in Tolkappiyar's materialism chapter. It has been pointed out that Nattraai, who is missing among the purveyors of chastity period mentioned by Tolkappiyar, has been declared as one of the purveyors of chastity in the content description of Narkavirasa Nambi. The conversation of the people in the town, the neighbors, the informers, the father, the brother and the friend's strong claim for the heroine have been compiled. The role of learning in external songs are explained well. Although Kurinchi songs covers only the narration of heroine's friend's, the conversation between hero and heroine are clearly understood by heroine's narration. In friend's narration heroine's position, guarding the treasury, swimming in the waterfall, playing with flowers, hero's arrival and hero's love are described. In the narration of the heroine, the love position of the heroine and the acceptance of the love of the hero are well described. The manner in which love manifests has been explained. In the narration of the hero, his love languages and his speech are explained with appropriate evidence.

Keywords: Statement, Agam, Puram, Standing with Virtue, Kaliru Tharu Punarchi, Promise

முன்னுரை

உலகம் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை உள்ள உயிரினங்களாலும், உயிரற்ற பொருட்களினாலும், கனிம, தாது, நீர் மற்றும் நில வளத்தாலும் நிறைந்து உள்ளது. அவற்றுள் பகுத்தறிவு உடைய மனித இனமே இயற்கையை துதிக்கத் தொடங்கியது. மனிதன் தான் கண்டதையும், கேட்டதையும் சக மனிதனுக்கு சைகைகள் மூலமும், ஒலிக்குறிப்புகள் மூலமும், ஓவியங்கள் மூலமும் விளக்கினான். பின், காலப்போக்கில் நாகரீக வளர்ச்சி அடைந்த மனிதன் மொழியைக் கண்டறிந்தான். மொழியின் பயன்பாட்டினால் கருத்து பரிமாற்றம் எளிதாகியது. மொழியின் மூலம் தன் உணர்வுகளை, எண்ண ஓட்டங்களை, தான் வாழ்ந்த சூழலை ஒலி வடிவமாக மட்டுமல்லாது, வரி வடிவமாகவும் ஆவணப்படுத்தத் தொடங்கினான். இதன் மூலம் மொழியானது மக்களின் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சமூக நிலை ஆகியவற்றைச் சுமக்கும் வரலாற்றுப் பெட்டகமாக மாறியது. இத்தகைய பொருண்மைகளை உள்ளடக்கியே இலக்கியங்கள் முகிழ்ந்தன. அவ்வகையில் தமிழில் தோன்றிய செவ்விலக்கியங்கள் ஆகிய சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் மக்களின் தொன்மை, நாகரிகம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றைப் பறைசாற்றும் வண்ணம் அக இலக்கியங்களாகவும், புற இலக்கியங்களாகவும்

மலர்ந்தன. அக இலக்கியங்கள் தலைவன் தலைவியின் காதலையும், புற இலக்கியங்கள் பழந்தமிழரின் வீரத்தையும் போற்றின. இங்ஙனம் பண்பாட்டில் தழைத்தோங்கிய மக்களின் கூற்றுக்களிலும் வரையறை இருந்தது. அவ்வரையறையை விளக்கும் கூற்றுக் கோட்பாட்டினைப் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டில் பொருத்தி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கூற்றுக் கோட்பாடு

தமிழின் தனித்த கோட்பாடுகளாகத் திணைக்கோட்பாடு, ஈகைக்கோட்பாடு, கூற்றுக் கோட்பாடு, அறிவுத் தோற்றவியல் ஆகியவற்றைத் தமிழறிஞர்கள் ஆய்வுலகில் முன்னிறுத்துவதாக வல்லமை மின் இதழில் கூறுகிறார் (Palaniyappan, 2016). ஒருவர் மற்றவரிடம் பேசுவதே கூற்றாகும். கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு பயன்படும் சொற்களின் பண்பினை

“பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர்”

என்கிறார் தொல்காப்பியர் (Subramanian, 1998). சொன்மை, பொருண்மை ஆகிய இரண்டு பண்புகளையும் சொற்கள் பெற்றிருக்கவேண்டும். சொல்லும் முறையாலும் சொற்கள் பொருள் மாற்றம் பெற்று வரும். காலமும், சூழலுமே பேச்சின் பொருண்மையை முடிவு செய்யும் களன்களாகத் திகழ்கின்றன. இதையே திருவள்ளுவர் தம் திருக்குறளில்

“துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்

துப்பாய் தூவும் மழை”

என்று நயம்பட விளக்குகிறார் (Parimelzhagar, 2002). இக்குறளில் ‘துப்பு’ எனும் சொல் உண்பார், உணவு, வலிமை, அறிவு, தூய்மை எனப் பல பொருட்களில் வருகிறது. இங்ஙனம் நுட்பமான மொழி அறிவினால் இலக்கியச் சுவையை உணர முடிகிறது. மொழியின் பொது இயல்பை விவாதிக்கும் பக்தின் கவிதையை விட உரைநடை வடிவமே மொழியின் பல்வேறு வடிவங்களையும், சாத்தியப்பாடுகளையும் தொடுவதாக இருக்கிறது என்று கூறுவதாக தனது கட்டுரையில் சுட்டிக் காட்டுகிறார் (Palanivelu, 2011). ஆனால், மொழி இலக்கியம் ஆகும் பொழுது அது தகவல் பரிமாற்றம் என்ற அளவில் மட்டும் நிற்காமல், பல்வேறு பொருட்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள சொல் இணைவுகளின் தொகுதி ஆகவும் மாறுகிறது. இதில் சொல்பவர் - கேட்பவர் என்ற நிலை உள்ளது. சான்றாக,

“அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்

சிறுகை அளாவிய கூழ்”

“வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்

தான்அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று”

ஆகிய இரு குறள்களிலும் ‘அமிழ்தம்’ என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளது. இதற்கு நேரடியான அகராதி பொருளை மட்டுமே சுட்ட முடியாது (Parimelzhagar, 2002). அதன் சிறப்புகள் பற்றிய சமூகத்தின் மதிப்புகளும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவையாகும். அங்கனம், அமிழ்தம் என்பது ஒரு சொல்லாக மட்டுமல்லாது ஒரு கூற்றாகவும், கேட்போரின் எண்ணக் கலவையாகவும் அமைந்து விடுகிறது. அமிழ்தம் என்ற சொல் முதல் குறளில் இனிமையானது என்ற பொருளிலும், இரண்டாவது குறளில் வானத்தில் இருப்பது என்றும் வெளிப்படையாக பொருள் தருகின்றது. ஆயினும், சாவா மருந்து, தேவர்களுக்கு உரியது ஆகியன குறிப்பால் பெறப்படும் பொருட்கள் ஆகும். ஆகவே தான், அகராதிப் பொருளை விட சூழல் பொருளே முக்கியம் என்ற கருத்துக்களின் அடிப்படையில் கூற்றுக் கோட்பாட்டை தனிக் கோட்பாடாக முன்னெடுக்கிறார் ஆகவே கூற்றுக் கோட்பாடு ஒன்றினை சொல்லும் விதத்தையும் கருத்தில் கொள்கிறது (Palanivelu, 2011). ‘கூற்று தனித்து நிற்கும் தன்மையற்றது.

அது முன்னால் சென்று கூற்றோடும், பின்னால் வரும் கூற்றோடும் தொடர்பு கொண்டதாகும். கூற்று எனும் சொல் பேச்சு, உரையாடல், எடுத்துரைப்பு, மொழிதல் என்ற சொற்களால் கருத்து வெளிப்பாட்டு முறை என்ற பொருளிலேயே அறிஞர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு உள்ளது' என்று கூறுகிறார் (Eswari, 2008). ஒரு கூற்று அல்லது உரையாடல் அமைவதற்கும் நெறிமுறை உண்டு. இதை

“கேட்போர் களனே கால வகை எனாஅப்

பயனே மெய்ப்பாடு எச்ச வகை எனாஅ

முன்னம் பொருளே துறை வகை எனாஅ

மாட்டு வண்ணமொடு யாப்பியல் வகையின்”

என்கிறார் தொல்காப்பியர் (Subramanian, 1998). கேட்போர், களன், கால வகை, பயன், மெய்ப்பாடு, ஒன்றைக் கொண்டு வந்து கூட்டிப் பாடு பொருளை முடிப்பது, குறிப்பால் அறிய வைத்தல், பொருள், துறை வகை, மாட்டு, வண்ணம் ஆகிய உத்திகளுடன் கூற்றுக்கள் அமைய வேண்டும்.

செவ்விலக்கியங்கள் கூற்று அடிப்படையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அக இலக்கியங்களில் தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோர் கூற்று நிகழ்த்துவதற்கு வரையறைகள் உள்ளன. “அகத்திணைப் பாடல்களில் நாடகம் முன்னிலைக் கூற்று (Dramatic Monologue) அமைப்புடையன” (தமிழண்ணல் - இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் - தொல்காப்பியர்) என்கிறார் தமிழண்ணல். அவரின் கூற்றினை உற்றுநோக்கி ஆராய்ந்தால், அகப்பாடல்களில் கூற்றுக்கள் ஒருவர் மற்றொருவருடன் பேசுதல், இருவரும் இணைந்து உரையாடல் நிகழ்த்துதல், தனக்குத் தானே பேசுதல், பேசாப் பொருட்களை அழைத்து பேசுதல் என்று அமைவது நிரூபணமாகிறது. அகத்திணை களவு, கற்பு என இரு வகைப்படும். திருமணத்திற்கு முந்தைய காதல் வாழ்வு களவு ஆகும். திருமணத்திற்குப் பிந்தைய இல்லற வாழ்க்கையை கற்பாகும். களவுக் காலத்தில் கூற்று நிகழ்த்துவோர் ஆக

“பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி

சீர்த்தகு சிறப்பின் கிழவன் கிழத்தியோடு

அளவியல் மரபின் அறுவகை யோரும்

களவினில் கிளவிக்கு உரியோர் என்ப”

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது (Subramanian, 1998). இவ் அறுவகை மாந்தரே களவுக் காலத்தில் கூற்றிற்கு உரியவர் ஆகின்றனர். கற்பிலும் கூற்றுக்கள் நிகழும். இதை

“பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை

யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர்

பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான் முதலா

முன்னுறக் கிளந்த அறுவ ரோடு தொகைஇ

தொல் நெறி மரபின் கற்பிற் குரியர்”

என்று தொல்காப்பியம் கூற்று நிகழ்த்துவோரைப் பட்டியல் இடுகின்றது (Subramanian, 1998). களவுக் காலத்தில் கூற்று நிகழ்த்திய பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன், தலைவி, ஆகியோருடன் பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் ஆகியோரும் கற்புக் காலத்தில் கூற்று நிகழ்த்துகின்றனர். நாற்கவிராச நம்பி நற்றாயையும் சேர்த்து

“நற்றாய் கண்டோர் பாணன் கூத்தர்

விறலி பரத்தை அறிவர் என்று எழுவரும்

அறுவர் என்ற அவரும் ஆகிய அனைவரும்

குறைவுறு கற்பில் கூற்றுக்கு உரியர்”

என்று பதின்மூன்று பேர் கற்புக் காலத்தில் கூற்று நிகழ்த்துவதாகக் கூறுகிறார் (Palaniyappan, 2016). ஆனால், தொல்காப்பியர் கூற்று நிகழ்த்துவோரில் நற்றாயை இணைக்காமல் உடன் போக்கின் போது பேசுவதாக

“தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி
மன்னு நிமித்தம் மொழிப் பொருள் தெய்வம்
நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் என்று
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய காலம் மூன்றுடன் விளக்கித்
தோழி தேஎத்தும் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியும் அவ்வழி உரிய”

என்று கூறுகிறார். உடன் போக்கில் பேசும் நற்றாய் தன் மகள் துயர் அடையாது இருக்க வேண்டி தெய்வத்தை வணங்குகிறாள். தன் மகள் தன் காதலனோடு தன் இல்லம் திரும்ப வேண்டும் என்றும் வேண்டுகிறாள். அவள் செல்லும் வழியின் கடுமையைப் பற்றி புலம்புகிறாள். இவ்வாறாக, தொல்காப்பியம் நற்றாயின் கூற்றுகளைப் பட்டியலிடுகிறது (Subramanian, 1998). களவு மற்றும் கற்பில் கூற்று நிகழ்த்துபவர்களே

“ஊரும் அயலும் சேரியோரும்
நோய் மருங்கு அறிநரும் தந்தையும் தள்ளையும்
கொண்டு எடுத்து மொழியப்படுத்துதல் அல்லது
கூற்று அவன் இன்மை யாப்புற தோன்றும்”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதுபோல ஊரில் உள்ளோர், அயலோர், நோயைக் குறிப்பால் அறியும் வேலன், கட்டுவிச்சி, தந்தை, தமையன் ஆகியோர் கூற்றுக்களை தாமே கூறுவர். இவர்களுக்கு நேரடி கூற்றுகள் இல்லை (Subramanian, 1998). கற்புக் காலத்தில் தலைவன் மேற்கொள்ளும் பரத்தமை ஒழுக்கத்தால் தலைவி ஊடல் கொள்வாள். அப்பொழுது அவளது ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக

“கொளைவல் பாணன் பாடினி கூத்தர்
இளையோர் கண்டோர் இருவகைப் பாங்கர்
பாகன் பாங்கி செவிலி அறிவர்
காமக்கிழத்தி காதற் புதல்வன்
விருந்து ஆற்றாமை என்று இவை ஊடல்
மருந்தாய் தீர்க்கும் வாயில்கள் ஆகும்”
ஆகியோரை நாற்கவிராச நம்பி கூறுகிறார். அவர்கள் மகிழ்ச்சியான செய்திகளை
“எல்லா வாயிலும் இருவர்தே எத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப”
என்று தொல்காப்பியரின் கூற்றின்படி தலைவன் தலைவியிடம் நேரடியாகவும்,
“அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின்
சிறைப்புறம் குறித்தன்று என்மனார் புலவர்”

என்று அன்பற்ற கடும் மொழிகளைத் தலை மக்களிடம் சிறை புறமாகவும் நின்று கூறுவர் தலைவியும், தோழியும் ஈருடல் ஒருயிர் போல் மனம் ஒத்து வாழ்ந்தனர் (Subramanian, 1998). இதை

“தாயத்தின் அடையா ஈயாச் செல்லா

வினைவயின் தங்கா வீற்றுக் கொள்ளப்படா

எம் என வருஉம் கிழமைத் தோற்றம்

அல்ல வாயினும் புல்லுவ உளவே”

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதைப் போல தலைவியின் அழகை, துயரை, மகிழ்வை தன்னுடையது எனத் தோழி பாவித்தலும் உண்டு (Subramanian, 1998). சான்றாக

“அரும்பொருள் வேட்கையின் உள்ளம் துரப்ப

பிரிந்து உறை சூழாதி ஐய! விரும்பி நீ

என் தோள் எழுதிய தொய்யிலும் யாழ் நின்

மைந்துடை மார்பில் சுணங்கும் நினைத்துக் காண்”

என தோழி கூற்றாகப் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ தோழி கூற்றின் இயல்பை பதிவு செய்துள்ளார் (Puliyur Kesigen, 2010). இதில் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைவனிடம் தோழி, ‘நீ என் மார்பில் தொய்யில் வரைந்ததையும், அது உன் மார்பில் கோடுகளாகப் பதிந்ததையும் எண்ணிப்பார்’ என்கிறாள். இவ்வாறு தலைவியின் பொருட்டு பேசும் தோழி ‘என் மார்பு’ எனச் சுட்டுவது தலைவியின் மீது உற்ற உரிமையினாலே ஆகும்.

அஃறிணைப் பொருட்களைத் தலைவனும் தலைவியும் தன்னைப் போலவே பாவித்தலும் உண்டு. இதை,

“ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே

கடலே கானல் விலங்கே மரனே

புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

அவையவை பிறவும் நுதலிய நெறியால்

சொல்லுந் போலவும் கேட்குந் போலவும்

சொல்லியாங்கு அமையும் என்மனார் புலவர்”

என்று தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார். காதலில் திளைக்கும் தலைவனும், தலைவியும் தன் சுக துக்கங்களை, உயிரில்லாத அஃறிணைப் பொருட்கள் உயிர் பெற்றவையாக எண்ணி அவை பேசுவது போலவும், தான் கூறுவதை அவை கேட்பது போலவும் நினைத்து அவற்றிடம் உரைப்பர் (Subramanian, 1998). இதற்கு சங்க இலக்கியங்களில் பல பாடல்களைச் சான்றுகளாகக் காட்டலாம். இப்போக்கு சங்க இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து வந்த பல இலக்கியங்களிலும் நீடிக்கிறது.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ

பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்

செறி எயிற்று அரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ நீயறியும் பூவே”

இக் குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவன் வண்டினை விளித்து, 'என் தலைவியின் கூந்தலின் நறுமணத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த நறுமணமிக்க மலரினை நீ கண்டதுண்டா?' என்று வினவுகின்றான் (Puliyur Kesigen, 2017).

“மாலையோ அல்லை மணந்தார் உயிருண்ணும்

வேலைநீ வாழி பொழுது”

இக்குறட்பாவில் தலைவி மாலையொழுதைக் கண்டு பிரிவாற்றாமையால், மலைப் பொழுது பிரிவால் வாடிய தன் உயிரைக் குடிக்கும் இறுதிக்காலம் ஆக இருப்பதாகக் கடுமொழி பேசுகிறாள் (Parimelzhagar, 2002) தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்ளுதலும் காதலில் உண்டு.

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்

வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய

வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”

இதில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் 'செல்வவளம் மிக்க காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே பெறுவதானாலும் நீண்ட கூந்தலை உடைய என் தலைவியைப் பிரியேன்' என்கிறான் (Chidambaraar, 2008).

இவ்வாறு அகப்பாடல்கள் துறைகளைப் பெற்றிருப்பினும் கூற்றுக்களே முதன்மை பெறுகின்றன. புறப்பாடல்கள் புலவர்களின் சொந்த அனுபவங்களாக, அவர்களின் கூற்றுக்களாக அமைகின்றன. போர்க்கள நிகழ்வுகள், நில அடிப்படையிலான போர் முறைகள், அகம் அல்லாத பிற புறச் செய்திகள், அறிவுரைகள் ஆகியவை பாடல்களாகப் புனையப் பெறுகின்றன.

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்

எந்தையும் உடையேம் எம் குன்றும் பிறர் கொளார்

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்

வென்று எறி முரசின் வேந்தர் எம்

குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே”

இங்கு பாரி மகளிர் தம் தந்தையையும், குன்றையும் மூவேந்தர்களால் இழந்ததை அவர்தம் கூற்றாகவே பதிவு செய்கின்றனர் (Avvai Duraisamy, 2010). ஆகவே புறப்பாடல்களில் கூற்று முறையை வரையறுக்க இயலாது. யார் வேண்டுமானாலும் அகம் சாராத எத்தகு புறச் செய்தியையும் கூற்றாகப் புனைய புறப்பாடல்கள் அனுமதிக்கின்றன. ஆனால், அகப்பாடல்கள் அத்தகு நெகிழ்வுத் தன்மையைப் புலவர்களுக்கு அளிப்பதில்லை

குறிஞ்சிப்பாட்டு

பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்கள் ஆகிய எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் சங்க இலக்கியங்களாகும். அவற்றுள் குறிஞ்சிப்பாட்டு பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றாகும். இதனை குறிஞ்சித் திணை பாடுவதில் வல்லவராகிய கபிலர் இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் 261 அடிகளைக் கொண்டது. தமிழர்களின் களவு ஒழுக்கத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறும் நூல் இது. இந்நூல் 'அறத்தொடு நிற்றல்' என்ற துறையில் அமைந்துள்ளது. குறிஞ்சிப்பாட்டு முழுவதும் தோழி கூற்றாக உள்ளது. தோழி கூற்றினுள் தலைவி மற்றும் தலைவனின் கூற்று இடம்பெறுகின்றது. தலைவியின் களவு வாழ்வை செவிலிக்கு உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது.

தோழி கூற்று

அக இலக்கியங்களில் தோழியே முதன்மை பெறுகிறாள். தலைவியின் களவு வாழ்விலும், கற்பு வாழ்விலும் சிறப்பிடம் பெறும் தோழி, தலைவனும் தலைவியும் இணையப் பாலமாகச் செயல்படுகிறாள். சங்கப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2381 ஆகும். இதனனுள் அகப் பாடல்கள் மொத்தம் 1848 ஆகும். இதில் தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் மட்டுமே 777 ஆகும். இதன் மூலம் தோழி அக வாழ்வின் மிக முக்கிய கதாபாத்திரம் என்பதை நன்கு அறியலாம். குறிஞ்சிப்பாட்டு தோழி கூற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. தலைவியின் களவு வாழ்வை செவிலித் தாயிடம் கூறி அறத்தொடு நிற்கிறாள் தோழி. தலைவன் தலைவியின் அன்பு மிக்க காதல் வாழ்வை நிலைபெறச் செய்து கற்பு வாழ்வை மலரச் செய்வதே அறத்தொடு நின்றல். அறத்தொடு நிற்கும் சூழல்களை,

“ஆற்றற அஞ்சினும் அவன் வரைவு மறுப்பினும்

வேற்று வரைவு நேரினும் காப்புக்கை மிகினும்

ஆற்றறத் தோன்றும் அறத்தொடு நிலையே”

என்று நாற்கவிராச நம்பி வரையறுக்கிறார். குறிஞ்சிப்பாட்டில்,

அவளைச் செறி உழலையும் ஆளியும் உளியமும்

புழற்கோட்டு ஆமான் புகல்வியும் களிறும்

வலியின் தப்பும் வன்கண் வெஞ் சினத்து

உருமும் தூரும் இரைதேர் அரவமும்

ஒருங்கு இருங் குட்டத்து அருஞ் சுழி வழங்கும்

கொடுந்தாள் முதலையும் இடங்கரும் கராமும்

நாழிலும் இழுக்கும் ஊழ் அடி முட்டமும்

பழுவும் பாந்தலும் உளப்படப் பிறவும்

வழுவின் வழாஅ விழுமம் அவர்”

என்று தலைவன் வரும் வழியில் புலி, யாளி, கரடி, காட்டெருமை, யானை, உருமேறு, தெய்வம், பாம்பு, முதலை, இடங்கர், கராம், பேய், மலைப் பாம்பு எனப் பல ஆபத்துக்கள் உள்ளன. அதனால், தலைவி தலைவனை எண்ணித் துயர் அடைகிறாள் (Kathir Murugu, 2009). ஆகையால் தலைவி

“ஒலி மென் கூந்தல் என் தோழி மேனி

விறல் இழை நெகிழ்ந்த வீவு அருங்கடு நோய்”

எனத் தன் அழகு நலன்களை இழக்கும் வண்ணம் பொலிவு இழந்து, இழை நெகிழும் வண்ணம் நோய் வாய்ப்பட்டு இருக்கிறாள். தாய்மார்கள் இறைவனைத் துதித்தும் நோய் தீரவில்லை (Kathir Murugu, 2009). இதனால் தோழி

“அறத்தொடு நிற்கும் காலத் அன்றி

அறத்தியல் மரபினன் தோழி என்ப”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதுபோல அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

“நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்

செய்வினை மறைப்பினும் செலவிலும் பயில்வினும்

புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடுள்ளுத்து வருஉம்

உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த பின்றை

மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது

பல்வேறு கவர் பொருள் நாட்டத்தானும்"

என்று தொல்காப்பியர் கூறிய வண்ணம் தலைவியின் மாறுபாடுகளை உணர்ந்த குறிஞ்சி நிலத் தோழி (Subramanian, 1998),

"உள் கரந்து உறையும் உய்யா அரும்படர்

"செப்பல் வன்மையின் செறித்து யான் கடவலின்"

என்று பல பொய்களைக் கூறி தலைவியின் உள்ளக்கிடக்கையை அறிய சூழ்ச்சி செய்து, தலைவியின் துயரை அவள் வாயால் தோழி அறிகிறாள் (Kathir Murugu, 2009). பின் செவிலியிடம் கூறும்போது

"இகழ் மீக் கடவும் இரு பெரு வேந்தர்

வினை இடை நின்ற சான்றோர் போல

இருபேர் அச்சமொடு யானும் ஆற்றலின்"

பகைக்கொண்ட இரு வேந்தர்களைச் சமாதானம் செய்ய வந்த சான்றோர் போல, தலைவிக்கும், அவள் சுற்றத்தாருக்கும் இடையே சமாதானம் செய்ய மாட்டிக் கொண்டதைத் தோழி கூறுகிறாள் (Kathir Murugu, 2009). தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பை விவரிக்கும் தோழி,

நல் கோள் சிறு தினைப் படு புள் ஒப்பி

எல் பட வருதியர் என நீ விடுத்தலின்"

தினைப்புனத்தில் கிளிகளை ஓட்டத் தலைவியையும் தோழியையும் தாயார் பணித்ததை நினைவூட்டுகிறாள் (Puliyur Kesigen, 2010).

"பைந்தினைக் காத்தல் செந்தேன் அழித்தல்"

என்று நாற்கவிராச நம்பி அகப்பொருள் விளக்கத்தில் திணை வயல்களை காத்தல் குறிஞ்சி நிலத்தாரின் தொழில் என்கிறார் (Puliyur Kesigen, 2010). அதன்படி தாயின் ஏவலினால் பரணில் அமர்ந்து தலைவியும் தோழியும் கிளி முதலிய பறவைகளை விரட்டி, உச்சிப்பொழுதில் சுனை நீராடி, ஈர முடியை உலர்த்தி, செங்காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம் என்று தொடங்கி நள்ளிருள் நாளி, குருத்தம்பூ, வேங்கை என 99 வகையான மலர்களைப் பறித்து, தழையாடை செய்து, அதில் அம் மலர்களை இடைச்செருகி, தலையில் மலர்தூடி அசோக மர நிழலில் அமர்ந்ததாகத் தோழி கூறுகிறாள்.

"எண்ணெய் நீவிய சுரி வளர் நறுங் காழ்

தண் நறும் தகரம் கமழப் பண்ணி

கால் அகில் அம் புகை கொளீஇ யாழிசை"

என்று தலைவனின் அழகை, இளமைத் தோற்றத்தை, அவனது அலங்கார சிறப்பை, ஏறத்தாழ 13 வரிகளில் விவரித்து உரைக்கிறாள் (Puliyur Kesigen, 2010). இதன்மூலம் தலைவியின் எழிலுக்கு தலைவன் நிகரானவனே என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள் தோழி. வீரமே காதலின் ஆதாரமாகவும் தோற்றுவாயாக அமைகிறது. ஏனெனில்,

"கொல்லேற்றுக் கோடு அஞ்சுவானை மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்"

என்பதற்கேற்ப வீரத்தில் சிறந்தவனையே அக்கால பெண்கள் கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர் (Puliyur Kesigen, 2010). ஆகவே,

"தொன்றுபடு நறுந் தார் பூணாடு பொலிய

செம் பொறிக்கு ஏற்ற விங்கு இறைத் தடக் கையின்

வண்ண வரிவில் ஏந்தி அம்பு தெரிந்து”

தலைவி விரும்பிய தலைவன் வில் வீரன் என்று அவன் வீரத்தை தன் மொழிகளால் பெருமைப்படுத்துகிறாள் தோழி. தலைவன் உடன் வந்த வேட்டை நாய்களைக் கண்டு அஞ்சியதாகவும் தோழி கூறுகிறாள் (Kathir Murugu, 2009).

“உய்வு இடம் அறியேம் ஆகி ஒய்யென

திருந்து கோல் எல் வளை தெளிப்ப நாணு மறந்து

விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்து அவர் பொருந்தி

தூர் உறு மஞ்ஞையின் நடுங்கு வார்கோல்”

எனத் தலைவன் தலைவிக்கு இடையே நிகழ்ந்த களிறு தரு புணர்ச்சியைத் தோழி விளக்குகிறாள். அதாவது மதம் கொண்ட யானையைக் கண்டு அஞ்சும் தலைவியைக் காக்க தலைவன் தன் கணையால் யானையை விரட்டுவான் (Kathir Murugu, 2009). இதன்மூலம் காதல் மலரும். இத்தகைய சூழலையே தோழி விளக்குகிறாள். இவ்வாறு மலர்ந்த காதல் அதிகரிக்க. துளுரைத்த தலைவன் மாலையில் ஊர் எல்லை வரை உடன் வந்து, பின் அகன்றான் என்று கூறும் தோழி

“யான் கணம் மர முதல் தெவிட்ட ஆன் கணம்

கன்று பயிர் குரல மன்று நிறை புகுதர

ஏங்கு வயிர் இசைய கொடுவாய் அன்றில்

ஓங்கு இரும் பெண்ணை அக மடல் அகவ”

என மாலைக் காலத்தில் நிகழும் பல நிகழ்ச்சிகளைக் குறிஞ்சிப் பாட்டில் நிரல்படுத்துகிறாள் தோழியின் இக்கூற்று நயம் மிக்கது (Kathir Murugu, 2009).

“குறியெனப்படுவது இரவினும் பகலினும் அறியத் தோன்றும் ஆற்றது என்ப”

என்று தொல்காப்பியர் கூறும் காதலர் சந்திக்கும் இருவகைக் குறிகளில் இரவுக்குறியில் தலைவன் வருவதாகக் கூறும் தோழி அங்ஙனம், வரும் தலைவனால் தலைவியைச் சந்திக்க இயலாத நிலை உருவாகிறது என்கிறாள் (Subramanian, 1998). இதை இரவுக்குறி இடையீடு என்பர்.

“அல்லற்குறி வரும் தொழிற்கு அருமை என்று ஆங்கு

எல்லிக்கு இடையீடு இரு வகைத்து ஆகும்”

என்ற அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுவதைப்போல அல்லற் குறி, வரும் தொழிற்கு அருமை என இரவுக்குறி இடையீடு இரு வகைகளைக் கொண்டுள்ளது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்க வருவதில்தான் இடர் நேர்கிறது.

“தாயும் நாயும் ஊருந்தும் சாமை

காவலர் கடுகுதல் நிலவு வெளிப்படுதல்

கூகை குழறுதல் கோழி குரல் காட்டுதல்

ஆகிய ஏழும் அல்லக் குறித் தலைவன்

வருந்தொழிற்கு அருமை பொருந்துதல் உரிய”

என்று தலைவன் வருவதற்கு இடர்பாடு ஏற்படுத்துபவை எவை என அகப்பொருள் விளக்கம் பட்டியலிடுகிறது (Kathir Murugu, 2009). குறிஞ்சிப்பாட்டிலும்

“காவலர் கடுகினும் கதநாய் குரைப்பினும்

நீ துயில் ஒழியினும் நிலவு வெளிப்படினும்
வேய் புரை மென் தோள் இன் துயில் என்றும்
பெறாஅன் பெயரினும் முனியல் உறாஅன்”

தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்க காவலர் திரிதல், நாய் குரைத்தல், தாய் விழித்தல், நிலவு வெளிப்படுதல் ஆகியவை தடைகளாக இருப்பதாகத் தோழி கூறுகிறாள் (Kathir Murugu, 2009). ஆயினும், தலைவன் தலைவி மீது கோபம் கொள்ளவும் இல்லை. தலைவியை நாடி வருவதை வெறுக்கவும் இல்லை என அவனது அன்பின் மேன்மையைச் சுட்டுகிறாள்.

இவ்வாறு அறத்தொடு நின்றல், காதல் மலர்ந்த சூழல், தலைவன் இயல்பு, அவன் துளுரை, அவன் வரவின் அருமை, அன்பின் உறுதி ஆகியவற்றைக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் இடம்பெறும் தோழியின் கூற்றுக்கள் வழியாக அறியலாம்.

தலைவி கூற்று

அக வாழ்வாகிய களவு, கற்பு என்ற இரு வகையிலும் தலைவியைச் சார்ந்தே நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. தோழியைத் தொடர்ந்து தலைவியின் கூற்று பாடல்களாக 548 பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன. தலைவனுக்கு நேரடியாக களவுக் காலத்தில் தலைவி கூற்று உரைக்க மாட்டாள். தன் காதல் விருப்பத்தையும் அல்லக் கூற்று மொழியாகவே வெளிப்படுத்துவாள்.

“மரபுநிலை திரியா மாட்சிய ஆகி
விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவது போல, அகத்திணை மரபுகள் தெரியாத நிலையில் அதற்கு சிறப்பு தரும் நிலையில் மாந்தர்கள் தம் கூற்றில் பொருட்கள் விரவி வரும் என்கிறார் தொல்காப்பியர் (Subramanian, 1998). அதன்படி குறிஞ்சி நிலத் தலைவி தலைவன் அறநெறி தவறாதவன். அவர்களது காதல் வாழ்வு அறத்தின் பாற்பட்டது. அவன் மீது அன்பு கொண்ட பின் பெற்றோர் அவர்களின் திருமணத்திற்கு இசைவு தெரிவிக்கா விடில் தான் மறுமையில் ஆவது தலைவனுடன் இணைவேன் என்று வேதனையுடன் தோழியிடம் கூறி அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத் துணை
நேர் வரும் குறைய கலம் கெடின் புணரும்
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்
மாசறக் கழீஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்
ஆசு அறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந் நிலை
எளிய எண்ணார் தொல் மருங்கு அறிஞர்”

முத்தினாலும், மணிகளாலும் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள் சீர்கெட்டு பழுதடைந்து போனால் அவற்றை சீர் படுத்த முடியும். ஆனால், நற்குணங்கள் கெட்டுப் போனால் அதை சரிசெய்து ஏற்பட்ட பழியினைப் போக்கி புகழ் பெறுவது என்பது சான்றோராலும் இயலாத செயலாகும் (Kathir Murugu, 2009). இவ்வாறெல்லாம் கூறிய தலைவி

“மாதரும் மடனும் ஓராங்குத் தனப்ப
நெடுந்தேர் எந்தை அருங்கடி நீவி”

தந்தையின் கட்டுக் காவலையும் மீறி, தலைவி தானே தேர்வு செய்த களவு மணமாக தன் காதல் அமைந்தது என்கிறாள் (Kathir Murugu, 2009). அவனை மணப்பதன்றி இதை சரி செய்ய இயலாது என்பதை விளக்குவதற்காகவே முத்து ஆபரணங்கள் சீர்கேட்டால் சரிசெய்ய இயலும். நற்பண்பு

இழப்பின் அதை சரி செய்ய இயலாது என்று கூறி தன் காதலும் அத்தன்மை உடையதே என்கிறாள் தலைவி.

“இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் இது என

நாம் அறிவுறாலின் பழியும் உண்டோ”

தலைவி தோழியிடம் தன் காதலை தன் தாயிடம் கூறுதல் பழி அல்ல. புகழையே உண்டாக்கும் என்று கூறித் தோழியை அறத்தொடு நிற்க வலியுறுத்துகிறாள் (Kathir Murugu, 2009).

“நிறைந்த காதலில் சொல் எதிர் மழுங்கல்”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவது போல, களவுக் காலத்தில் தலைவியின் கண் அசைவுகளும், மௌனங்களுமே அவளின் கூற்றுக்கள் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார் (Subramanian, 1998). அதன் மூலம்

“கெடுதியும் உடையேன் என்றனன் அதன் எதிர்

சொல்லேன் ஆதலின் அல்லாந்து”

தலைவனின் கேள்விக்கு விடை அளிக்காத தலைவியின் மௌனத்தையும் நாம் கூற்றாகவே கொள்ளலாம் (Kathir Murugu, 2009). தலைவியின் நுட்பமான, உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் அவள் கண்களின் வழி வெளிப்படும்.

“காமம் சொல்லா நாட்டம் இன்மையின்

ஏமுற இரண்டும் உள என மொழிப”

என்று தொல்காப்பியர் கூறிய வண்ணம் யானையைக் கண்டு அஞ்சிய தலைவியைக் காக்க, தலைவன் யானையின் நெற்றியில் கணை எய்தான். குருதி பெருக யானை ஓடியதைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கிய தலைவியின் நுதலில் தோன்றிய வியர்வையைத் துடைத்தான் (Subramanian, 1998). அவளின் சம்மதத்தை உணர்ந்ததாலேயே தலைவியின் முகத்தைத் தலைவன் துடைத்தான்.

“நாணும் உட்கும் நண்ணு வழி அடைதர

ஓய்யென பிரியவும் விடாஅன் கவைஇ

ஆக மடங்கிய முயங்கலின் அவ்வழி”

தலைவனின் கரம் பட்டதால் தலைவி நாணம் அடைந்து அஞ்ச, அவளைத் தன் மார்புடன் தலைவன் அணைக்கிறான் (Kathir Murugu, 2009). இதையே,

“கைப்பட்டு கலங்கினும் நாணு மிக வரினும்”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார் (Subramanian, 1998). தன் விருப்பத்தை கண்களில் தேக்கிய தலைவி,

“குன்றுகெழு நாடன் எம் விழைத்தரு பெருவிறல்”

என்று தலைவனை ஏறிட்டுப் பார்க்கிறாள் (Kathir Murugu, 2009). அது அவன் மீது அவள் கொண்டுள்ள உறுதி, நம்பிக்கை, மற்றும் காதலை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இதையே

“கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்

என்ன பயனும் இல்”

என்று கண்களின் மொழி உரையாடுகையில் வாய்ச்சொற்களால் பயனில்லை என்கிறார் வள்ளுவர். இவ்வாறு, குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள். தலைவனுக்கு குறிப்பால் தன் காதலை உணர்த்துகிறாள் (Kathir Murugu, 2009).

தலைவன் கூற்று

சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, தலைவியை அடுத்து முக்கிய கதாபாத்திரமாகத் தலைவன் திகழ்கின்றான். அகத்திணைப் பாடல்களில் தலைவன் கூற்று பாடல்களாக 351 பாடல்கள் அறியப்படுகின்றன. குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவன்

“மாறு பொழுது ஓட்டிய புகல்லின் வேறு புலத்து

ஆகான் விடையின் அணி பெற வந்து எம்”

என்று தலைவியை நோக்கி ‘இவ்விடம் வந்த யானையை கண்டீரோ?’ என வினவுகிறான் (Kathir Murugu, 2009). இதை

“ஊரும் பேரும் கெடுத்தியும் பிறவும்

நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறி”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார் (Subramanian, 1998). பின்பு, அங்கு வந்த யானையைத் தன் கணையால் தலைவன் விரட்டினான்.

“மெய் தொட்டுப் பயிறல் பொய் பாராட்டல்

இடம் பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறு கிளத்தல்”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதைப் போல, குறிஞ்சி பாட்டிலும் தலைவன்

“அஞ்சல் ஒம்பு நின் அணிநலம் நுகர்கு என

மாசு அறு சுடர் நுதல் நீவி நீடு நினைந்து

என் முகம் நோக்கி நக்கணன் அந்நிலை

நாணும் உட்கும் நண்ணு வழி அடை தர

ஒய்யென பிரியவும் விடாஅன் கவைஇ

ஆகம் அடைய முயங்கலின் அவ்வழி”

என்று தலைவியிடம் “அஞ்சாதே! நான் உன் அழகினை நுகர்வேன்” என்று கூறி அவள் முகத்தில் வழிந்த வியர்வைத் துளிகளைத் துடைத்து, அவளைத் தழுவிக்கொண்டான் (Subramanian, 1998).

“நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும்”

என்ற தொல்காப்பியர் தலைவன் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளால் உள்ளம் மகிழ்ந்து வருங்கால நிகழ்வுகளை உரைப்பான் என்கிறார். அதைப்போல, குறிஞ்சிப்பாட்டிலும் தலைவன் தலைவியிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறான் (Subramanian, 1998).

“பைந்நிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மலி அடிசில்

வசையில் வான்றிணைப் புரையோர் கடுப்பொடு

விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை

நின்னொ டுண்டலும் புரைவது என்றாங்கு”

தலைவன் தன் மனையில் சமைத்த நெய்ச் சோற்றை விருந்தினர் உண்டது போக எஞ்சியதை தலைவி அளிக்க தான் உண்ணப்போவதாக அறம் மிகுந்த இவ்வாழ்க்கையைத் தன் கூற்றின் மூலம் காட்சிப்படுத்துகின்றான் (Subramanian, 1998).

“தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇ”

தலைவன் தலைவி மீது கொண்டுள்ள தீராத காதலைத் தலைவிக்கு புரியவைக்க பலவற்றை உரைப்பது வழக்கம் (Subramanian, 1998). அதன்படியே

“மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்தி கைதொழுது

ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையிற் றேற்றி

அந்தீந் தண்ணீர் குடித்தலின் நெஞ்சமர்ந்து”

உயர்ந்த மலையில் உறையும் முருகனை வணங்கி, அருவிநீரைக் குடித்த தலைவன் ‘நின்னை மணப்பேன்’ என்று தலைவியிடம் துஞ்சை செய்தான் (Kathir Murugu, 2009). பகல் பொழுதைத் தலைவியுடன் மகிழ்ச்சியாகக் கழித்த தலைவன்

“ஆற்றிடை யுறுதலும் அவ் வினைக்கு இயல்பே”

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதுபோல ஊர் எல்லை வரை வந்து (Subramanian, 1998), தலைவியிடம் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும் மொழிகளாக

“நேர் இறை முன்கை பற்றி நுமர் தர

நாடறி நன்மணம் அயர்கம் சில் நாள்

கலங்கல் ஒம்புமின் இலங்கு இழையீர்”

தலைவியின் சுற்றத்தார் முன்னிலையில் தலைவன் தலைவியின் கைப்பற்றிட நாடு அறியும் வண்ணமாக திருமணம் நடைபெறும். அதுவரை சிலநாட்கள் கலங்காது பொறுத்தருள வேண்டும் என்று கூறுகிறான் (Kathir Murugu, 2009). இவையே தலைவனின் கூறுகளாக குறிஞ்சிப்பாட்டில் இடம் பெறுபவை ஆகும்.

முடிவுரை

காலங்கள் மாறினாலும் மாறாத தன்மை கொண்ட காதலை வாழ்வின் முக்கிய அங்கமாக சங்கத் தமிழர்கள் எண்ணினர். ஆதலால், காதல் உணர்விற்கும் வரையறைகள் வகுக்கப்பட்டன. ஒருவர் பெயரைச் சுட்டி கூறாமல் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் என்று பொதுப் பெயர்களையே இலக்கியத்தில் கையாண்டு உலக மாந்தர்கள் அனைவருக்கும் அக்காதல் உணர்வினைப் பொதுமை ஆக்கினர். கூற்று நிகழ்த்தும் முறைகளும் வலியுறுத்தப்பட்டன. அவை பண்பாட்டு செழுமைக்கும், இலக்கிய வளத்திற்கும் வழிவகுத்தன. இந்நிலை சங்க இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து அடுத்ததாக வந்த அகம் சார்ந்த இலக்கியங்களிலும் தொடர்ந்தன. காப்பியங்கள், புதினங்கள் மற்றும் இறைவனைக் குறித்து எழுந்த திருக்குற்றால நாதர் உலா போன்ற அக இலக்கியங்களில் காதல் உணர்வானது தலைவன் தலைவி பெயர் சுட்டலால் அவர்களுக்கு உரியதென சுருங்கிப் போனது. எனவே, இக்கட்டுரை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மற்றும் பக்தி இலக்கியங்களில் அகம் சார்ந்த பாடல்களில் கூற்றுக்களின் வரையறை, தொல்காப்பியர் கூறிய கூற்றுக் கோட்பாட்டின்படி காப்பியங்களில் கதைமாந்தர்களின் கூற்று அமைப்புக்கள் ஒன்றுபடும் - வேறுபடும் விதம், சிற்றிலக்கியங்களில் கூற்றமைப்புகள், தற்கால இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் கூற்றுக்கள் தொல்காப்பியத்தின்று முரண்படும் விதம் ஆகிய எதிர்கால ஆய்வுக் களங்களில் ஆய்வு மேற்கொள்ள தளம் அமைத்து தருகிறது.

References

- Avvai Duraisamy, (2010) Purananuru, Pomphugar Pathippagam, Chennai, India.
- Chidambaranaar, (2008) Patinappalai Mollamum Uraiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Eswari, R. (2008) Tholkappiyathil Kutru Kotpadu, Kavya Veeliyeedu, Chennai, India.
- Kathir Murugu, (2009) Pathupattu Mollamum Uraiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Palanivelu, K. (2011) Kutruk Kotpadu Nokkil Thirukural, Panuval, Chennai, India.

Palaniyappan, M. (2016) Kotpadukalin Adapadail Sevvilakkiangalai arayath thunai seiyum ennaiya tharavukal, Vallimai, Chennai, India.

Parimelzhagar, (2002) Thirukkural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Puliyur Kesigen, (2010) Kalithogai Mollamum Uraiyum, Sri Senbaga Pathippagam, Chennai, India.

Puliyur Kesigen, (2017) Kurunthogai Mollamum Uraiyum, Sri Senbaga Pathippagam, Chennai, India.

Subramanian, S.V. (1998) Tholkappiyam Thelivurai, Manivasagr Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License